

Abstrakt

Práce se skládá ze dvou částí. Tématem první části jsou nezávislé regulační orgány v sektoru vysílání. Autorka vysvětluje podstatu požadavku nezávislosti regulačního orgánu, jakož i důvody pochybností o souladnosti této koncepce s některými principy demokratického právního státu, zejména principem demokratické legitimacy a odpovědnosti, principem dělby moci a odpovědnosti vlády za exekutivní složku moci. Autorka se věnuje rovněž otázce, zda se tyto pochybnosti týkají také nezávislých správních úřadů, jež jsou provedením koncepce nezávislých regulačních orgánů v ČR, respektive zda se týkají také Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Autorka rovněž uvádí návrhy na změny v organizačním uspořádání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, které by mohly přinést účinnější pojistky nezávislého fungování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Druhá část je věnována institucionálním aspektům organizace veřejnoprávního vysílání. Podobně jako u mediálních regulačních orgánů i u veřejnoprávních provozovatelů vysílání vzniká otázka, jakým způsobem upravit jejich organizační strukturu, respektive kdo by měl orgány veřejnoprávních provozovatelů ustavovat, aby byla zajištěna jejich nezávislost a reprezentativnost.

Kromě toho se autorka zabývá také lidskoprávními aspekty veřejnoprávního vysílání. Řeší otázku aktivní legitimace veřejnoprávního provozovatele vysílání k podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva, otázku horizontálního působení záruky svobody projevu a otázku, zda lze ze záruky práva na informace dovodit aktivní povinnost státu zřídit vysílání veřejné služby a garantovat jeho trvalou existenci.

Klíčová slova

nezávislý regulační orgán, správní orgán, správní úřad, nezávislý správní úřad, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, regulace, vysílání veřejné služby, veřejnoprávní vysílání, provozovatel vysílání ze zákona

17 -06- 2016

